

Зозуля, що мала гніздо

Лариса Письменна

Летіла зозуля біля столітнього дуба та й побачила: стара білка Клопотуха своє дупло прибирає, сухим пахучим зіллям вимощує.

— Добридень, бабусю Клопотухо! І що-то ви робите?

— Добридень, зозуле. Дупло прибираю: люблю, щоб у мене порядок скрізь був, щоб усе до ладу.

— Ку-ку! Я теж порядок люблю.

— У тебе порядок? Скажеш таке, — махнула сухенькою лапкою білка.— У тебе ж і гнізда немає.

— У мене немає? Ку-ку!! Та в мене гніздо таке, що іншому птахові й уві сні не сниться!

— І де ж воно?

— Де? На сріблястому осокові. Весною я пухом з осокара своє гніздо вимостила, там таке м'яке, мов перина. Ох, забалакалася з вами, а часу ж не маю, діточки мене виглядають.

Полетіла зозуля до сріблястого осокара, а на осокові дятел Ковалик сидить, кору простукує, короїдів шукає.

— Добридень, дядечку! Ку-ку!

— Добридень, зозуле. Сідай біля мене, розкажи — що новенького в лісі.

— Ох, не можу, ох, не маю часу! Відрубай мені, коли твоя ласка, від осокара галузку, понесу її до кривої берези.

— Навіщо тобі та галузка?

— Ох, така біда, таке лихо! Зруйнував осоружний вітрисько учора моє гніздо на кривій березі, мушу його полагодити.Ку-ку!

— Гніздо? — здивувався дятел.— Таж у тебе його зроду не було: немарно тебе Викрутасихою прозвали.

— Не ображайте мене, дядечку. Є в мене гніздечко, ку-ку! Чи я гірша за інших?

Відрубав дятел Ковалик міцним дзьобом з осокара тонку галузку, полетіла з нею зозуля. Підлітає до кривої берези, аж там, під березою в кущиках, заєць Лапчак куняє. Впустила ненароком зозуля галузку, зачепила зайця за вухо. Підстрибнув з переляку заєць, хотів дати драла, та побачив зозулю.

— Це ти, зозуле? Ну й налякала! А я думав — Вовцюга-Волоцюга до мене підкрався.

— Та ні, то я ненароком галузку впустила. Ку-ку!

— Озирнися, зозуле, навколо, чи не видно вовка з лисицею,— просить заєць Лапчак.

— Ох, нема часу озиратися, зайче, ніколи дивитись, Лапчаче. Поспішаю я до високого береста, бо там мої дітки, малі зозуленятка, з гнізда визирають, за мною сумують. Ку-ку!

— З як-кого гнізда? — отетерів заєць.

— Та не з якого ж, з мого!

І полетіла зозуля до високого береста. Сіла на гілці й заходилася кувати: ку-ку та ку-ку! Голосно та й лунко.

А під берестом сидів веселий хлопчик Чубасик.

— Гей, зозулько,— гукає,— чи не хочеш зі мною на узлісся податись? Подивимось, може, там уже зозульчині черевички розквітли.

— Ох Чубасику, серденько, не до черевичків тепер! З рання й до вечора працюю, діточок доглядаю, гніздо своє чепурю.

— Гніздо?

— А то що ж? Скільки того клопоту, скільки мороки...

— Куди ж ти, зозулько?

— До діток своїх, до гнізда. Ку-ку!

Та й полетіла.

Дивується хлопчик Чубасик: у зозулі гніздо?! Цікаво, де ж те гніздо? Побіг лісом шукати, спіткав білку Клопотуху.

— Куди біжиш, Чубасику?

— Зозулине гніздо шукати.

— На сріблястому осокорі зозулине гніздо,— каже білка Клопотуха.

Прибіг Чубасик до сріблястого осокора. Там дятел Ковалик дзьобом гучно вистукує, короїдів шукає.

— День добрий, Ковалику! Чи не чув, де зозулине гніздо?

— Здоров, здоров, Чубасику,— чемно відказує дятел.— Чув я, що зозулине гніздо на кривій березі. Так-так-так!

Помчав Чубасик до кривої берези. Під березою, з кущика, довгі вуха стирчать.

— Це ти, Лапчаче? — засміявся Чубасик.— Вовка боїшся?

— Боюся,— признався Лапчак.

— А не чув ти, Лапчаче, де зозулине гніздо?

— Чув, Чубасику, чув: на високому бересті.

— Немає там,— каже Чубасик.— Ні на високому бересті, ні на кривій березі, ні на сріблястому осокорі — немає ніде. Вже й не знаю, де його шукати...

А й справді, де воно, те зозулине гніздо?